

Sang, revyer og skuespil !

Ind imellem det hverdagsaktie, var der også tid til lidt morskab.

Det var som reglen med, at spille en anden end den jeg var. Det foregik blandt andet inde i Museets gård, hvor vi spillede gamle Holberg stykker.

Hvis vi var rigtig heldige, ja, så regnede det ikke under selve opførelsen, men det var sjældent, at vi var det, men skægt det var det altid og publikum havde, som reglen taget deres madkurve og tæpper med.

Man forstod at hygge sig.

Og forestillingerne var altid godt besøgte, det blev et "must" at komme til de "*Holberg stykker*".

Der var et nyt stykke hvert år.

Her sidder Anette og jeg i blid romance.

Jeg var også med i en flot opsætning på Elværk og Gasværks grunden. Hvor der blev brugt de gamle bindingsværks huse som baggrund. Denne historiske

Jens Okking kan anes blandt os amatører.

kulisse, der blev oplyst af den nedadgående aftensol, var bare så bevægende og da vi så havde nogle professionelle skuespiller med, gjorde jo helle ikke selve stykket dårligere, tvært i mod. Der blev sagt, at en af de smukke sange, hvor hele ensemblet sang, kunne høres helt over til Hørby.

En for mig, af de rigtige sjove ting var, da jeg senere skulle spille med i en forestilling, der var arrangeret af "*Holbæk Rytmiske Kor*", der fik titlen:

"De rå, de bløde og de stegte".

Det var en musical af den bedste slags, med sang, dans, skuespil og masse af uhyggelige intriger.

Det var med gangstere og svindlere og ludere og masser af sorte penge.

Jeg spillede den onde "*Mafioso*" og gik

rundt med en ridepisk og skulle se meget barsk og skræmmende ud.

Til selve premieren, under en af akterne skulle min modspiller prøve at slå på mig. For at det skulle se ægte ud, satte jeg min hånd på hendes hoved, men da

hun havde maosko på, begyndte hun så at glide lige så stille rolig baglæns, alt imens hendes hænder gik som trommestikker. Dette var jo slet ikke meningen, men publikum skreg af grin, så denne effekt måtte vi så lave hver aften. Selve stykket sluttede altid med, at mange af medspillernes børn kom ind på scenen og hjalp de svage imod de onde. Så det sluttede som det sig hør og bør.

Vipperød havde en meget driftig teater forening. Hvor vi også havde det utrolig skægt. Nogle gange opførte vi vores teater stykker på *"Mølle kroen"*, og andre gange på Vipperød skolens scene. Det var lidt mere moderne stykker, der her blev opført. Så indimellem kunne det godt være noget af en udfordring, det med meget hurtige person skift lige efter, at der var afleveret en morsomhed og så kunne den næste, der nu skulle ind på scenen, godt overhører stikordet og når man så hørte suffløsen gentagende gange sige stikordet, der nu blev sagt højre og højre. Jo, det var til stor jubel for publikum og det var da også til stor moro ved afslutningen, hvor vi alle blev kaldt frem og så det lød fra publikum:

- Vi vil se suffløren, vi vil se suffløren og vedkommende så til sidst måtte kravle ud / op af sin hule.

Jeg var også igennem mange år medlem af *"Holbæk Sangkor"* og det var ikke altid kun skøn sang vi her kunne leverer. På et tidspunkt fandt forskellige ud af, at *"Holbæk Kunstforening"* og *"Holbæk Sangkor"* tilsammen havde 160 års jubilæum. Det skulle da fejres. Det blev så til *"En på skallen"*, der skulle opføres på *"Æglageret"*. Det blev en kæmpe succes, vi havde hver især fået mange roller, der skulle bestrides. Jeg skulle være, *"Den Skæggede Bakke sangerinde"*. Så jeg tog en tur ind på Bakken for, at lurer nogle af de lidt mere vovede viser af, fra de professionelle Bakke sangerinder. Der var mange ting som ikke engang jeg turde bruge, men der var dog nogle guldkorn, der faldt i god jord og blev godkendt til vores show.

Da det jo også var en kunstforening, der også havde jubilæum, måtte der jo være nogle kunstværker og de skulle helst være meget kendte og værdifulde, men sådanne havde vi ikke råd til, så vi skabte dem selv. Så til selve ferniseringen hængte vi en stor tom maleriramme op i et par snore, hvorefter jeg bar den nøgne "Madonna" ind og stillede hende bagved malerirammen. Publikum var helt i ekstase, da meningen endelig gik op for dem og de til sidst udmærket forstod, denne livagtige og naturtro rebus. Jeg var med i 12 af numrene, men mit glansnummer var dog *"Den Skæggede Bakkesangerinde"*. Jeg havde lånt noget fra det kostume som Peter Larsen

"Madonna Britt" og jeg.

brugte i sin parodi, som ridelærer Iversen. Det var lavet med megen skumgummi og jo, det blev meget varmt, der i projektørlyset skær. Jeg var blevet godt sminket og havde fået godt med læbestift på og de andre havde givet mig frie tøjler. Da vi tilmed havde vores Borgmesters kone i sangkoret og herfra havde jeg fået grønt lys til, at være rigtig "god" ved hendes mand. Så da de andre piger og jeg havde sunget vores indledningssang, gik jeg så i gang. Jeg så mig rundt i salen på publikum og får ligesom tilfældigt øje på vores allesammens Borgmester. Og siger i mikrofonen. Jamen Bent dog, jeg kunne da næsten ikke kende dig, - - med tøj på.

Alt i mens publikum skræl griner, går jeg ned i salen og giver ham et afsmittende læbestifte kys midt på panden og går tilbage igen og vi afslutter alt vores, inden der nu er pause. Det der så senere sker er, at Borgmesteren og nogle andre fra byrådet går ud for, at få noget at spise. Dagen efter bliver vores Inge (Borgmester fru) ringet op, af en af sine veninder, der er meget forarget, for hun har lige fået at vide af en anden, at der er nogle, der har set Bent kysse en fremmed dame og at han havde læbestift på panden. Hvortil Inge bare siger, det ved jeg da godt og det var skam da en mand, der kyssede ham og så blev telefonrøret hurtigt lagt på, så veninden ikke kunne høre, at Inge var ved at flække af grin. Jo, en fjer kan hurtig blive til fem høns, men sjovt det havde jeg det.

Vise sangens glæder.

Jeg havde i mange år sunget i "*Holbæk Sangkor*", men det var begyndt at knibe med, at stå op og synge, jeg blev helt klar over problemet, da vi optrådte nede i Slagelse. Vi basser stod bagerst oppe på et podie i en meters højde, da jeg mærkede, at det begyndte at svimle for mig og jeg var ved at falde ned. Dette gentog sig desværre et par gange senere, når vi for eksempel optrådte i kirker. Så jeg kom til at tænke på de sjove oplevelser, jeg havde fået i vores jubilæums revy, der blev kaldt "*En på skallen*" på "*Æglageret*", for her skulle jeg bevæge mig lidt mere.

Jeg havde hørt om en Viseforening oppe i Nykøbing Sjælland. Så en aften tog jeg mod til mig og tog derop en onsdag, hvor jeg havde læst, at de havde deres øveaften. Jeg nåede ikke engang, at få sat mig ned i øvelokalet, før en af pigerne fangede mig og spurgte, om ikke jeg var gået forkert. For det var da sjældent, at der var mænd, der turde komme og være med her. Nej, jeg mente nu da nok, at jeg var gået det rigtige sted hen, da det netop var for at synge, jeg var kommet her.

Vores "*Æglager Revy*".

Asger med sin harmonika.

Stor glæde fra kvinden, der nu præsenterede sig og fortalte, at hun hed Karin og, at hun var gift med Asger, der var formand for "*Visens Venner Odsherred*", så velkommen, hvad vil du synge til sangprøven.

Øøøh, hvad mener du ?

Ja, du skal da til en stemme / sangprøve, så vi kan høre, om du i det hele tage kan synge.

Ok, vi gik nu ind i et lille rum, hvor de havde deres sangbøger, blandt andet "*Lystige viser*".

Her fik jeg fat i nummer 4 og den åbnede sig ligesom af sig selv, på sangen "*Anna Lovinda*", den mente jeg da nok, at jeg havde hørt om før, så det sagde jeg til Karin.

Godt, sagde hun bare, vi går ind til Asger.

Asger var lidt luren, over mit sangvalg, for det var faktisk hans afslutnings-sang, når han var ude at optræde, hvor han spillede på sin harmonika.

Asger spurgte så, i hvilken toneart jeg gerne ville ha' sangen.

Igen fra min side var det bare, øøøh, det ved jeg da ikke rigtig.

Der var utrolig mange sigende blikke rundt om i sanglokalet, fra de andre medlemmer og de var i hvert fald ikke positive. Asger tøede nu lidt op og bad mig lige synge et par linjer. Samt, at jeg skulle prøve, at lade det lyde, som var det en rigtig ulykkelig, men kærlig sømands-sang, det der blev kaldt en "*Shanty*", og sådan skulle jeg gerne synge den. Jeg fattede ikke en lyd, men jeg var dog klar over, at det ikke var en lystig kærlighedssang, jeg skulle synge. Så jeg gik i gang, og det var godt, at jeg kunne læse noder. Så ud over det lagde jeg for mig en hel del følelser i ordene. Der blev helt stille i lokalet da jeg begyndte at synge og jeg havde da forventet, at Asger ville stoppe mig og så begynde, at spille på harmonikaen for at ledsage mig igennem sangen, men nej, så jeg fortsatte bare alene igennem hele sangen.

Da jeg havde sunget den sidste tone, var der bare bomstille i lokalet.

Ja, der var så stille, at man sagtens kunne have hørt en symaskine falde på gulvet.

Pludselig begyndte de andre medlemmer at klappe og Asger sad bare og nikkede. Så sagde han ligeså stille og rolig, at nu var det da vist på tide, at han fandt en anden indledningssang til sine optrædener.

Og så var jeg optaget i "*Visens Venner Odsherred*".

Her var jeg så med fra 2003 til 2015 da foreningen var ved at gå i opløsning.

Jeg havde fået blod på tanden, over det her med at synge viser. Så i 2004 meldte jeg mig også ind i "*Visens Venner Roskilde*". Det var helt anderledes, hvor vi meget tit var ude af huset for at optræde. En af de dejligste kvinder her, hun hed Else, hun akkompagnerede mig, hende var jeg meget glad og tryk ved at optræde sammen med. Ind imellem

havde vi nogle dejlige turer rund om i landet.

Nogle gange for at blive rystet

bedre sammen og andre gange for at få undervisning af nogle professionelle. Det var for mig utrolig lærerigt, især fordi nogle af det repertoire vi optrådte med, var store værker billedet til højre, var fra en opsætning omkring

Frisk mælk til morgenmaden.

H. C. Andersen, hvor vores alles "Grand old man" Peter, der på dette tidspunkt, var over 90 år, der spillede HCA meget flot. I "*Visens Venner Roskilde*" var jeg fra 2004 til 2012.

Så blev jeg nærmest headhunted til "*Viser I Sorø*", da de engang havde været oppe i "*Visens Venner Odsherred*", for at gæsteoptræde og ind imellem deres optræden, havde vi også en lille afdeling, hvor vi optrådte. Formanden for "*Viser I Sorø*" kom hen til mig og fortalte, at han da også havde set mig i "*Visens Venner Roskilde*", med nogle af mine egne tekster og nu havde han igen hørt nogle andre af mine tekster, som han også syntes var rigtige gode, så hvis en dag jeg havde lyst, kunne jeg da prøve engang, at komme ned til deres viseaften og måske synge et par viser, for han havde da ikke kunnet undgå at høre, at jeg også kunne synge flere af mine sange a cappella.

Jeg gik nu et stykke tid i tænkeboks, for jeg var ved at trænge til udfordringer. Så en aften tog jeg til Sorø og var heldig, for de havde noget som de kaldte for åben scene. Her kunne man bare komme op og synge et par sange, hvis man havde lyst. Man skulle bare lige tilmelde sig til aftenens Visevært. Det nåede jeg slet ikke, for da formanden så, at jeg var kommet, gik han over til Viseværten og tilmeldte mig og det var også lige før, at han også havde valgt de to sange man måtte synge, men dem fik jeg da alligevel selv lov at vælge. "*Viser I Sorø*" har et fantastisk publikum, så fra den

første aften følte jeg mig bare velkommen. Så jeg opsagde mit medlemskab i Roskilde og meldte mig nu ind i Sorø.

Den person jeg savnede mest fra "*Visens Venner Roskilde*" var uden tvivl dejlige Else, men der var rigtig mange musikere i "*Viser I Sorø*", der også lagde stor vægt på, at der skulle øves så meget som overhovedet muligt og det gjorde vi så. En anden ting jeg lærte på den hårde måde var, ha' aldrig en ensfarvet skjorte på i Sognegårdens lokale. For det var her vi optrådte med vores visesange, for hvis andre som jeg, har let til at svede, er der her på billedet et tydelig bevis på, at det ikke er så smart, og det er ikke fordi jeg står og lyver om en kæmpe fisk jeg for nylig har hevet i land. Nej, det var bare en lille sang om, hvornår det var bedst, at holde afstand og hvor stor afstanden bør være, til en ældre dame, der lige havde købt en lille smule ost, der var ældre, end en rigtig god "Gamle Ole" ost. Så man lære meget ved at synge viser her i Danmark. Dem, der ikke kan få nok af gode og eller gamle viser, bør tage en tur til Fyn, nærmere Harndrup, hvor der er museum for vores videdigter Sigfred Pedersen, der startede "*Visens Venner Danmark*" i 1953. Jeg sluttede med sorg, min visesang karriere i 2017, på grund af helbredet.

